

1
Rij d'Olona 4-81-41

Estimant el meu sempre havia tingut
un laible per a aquella dona de l'edat
de Katiuska que la

"ha mujer rusa, la mujer rusa, la
mujer rusa... etc."

No ho havia confessat mai a ningú
perquè em semblava una debilitat ben
culpable que en una persona que, com
jo, jovent en el temple del més estru-
ent anticarsnelisme meditava. Però, la
10 minuts, estava escoltant a la ràdio
una selecció de cançons populars russes
i vet aquí que tota aquella melodia
katiuska ~~es~~ no és més que una
cançó popular, a penes melodramatitzada
i magnificada "ad usum pro populo
Tivolianum". Si no he entès malament
l'explicació preliminar, ~~es tracta de~~
la cançó parla d'una noia que es diu
Katia, i va pel bosc de l'escorret
un vagabund. Ha noia s'esveia i
com, però el vagabund la tranquil·litza

2

i li dir que no li val la cap
mal perquè si tan mala, i ell és
molt desgraciat, i estima molt i molt,
etc etc.

M'he quedat tan content de veure
justificada aquella debilitat meua, que
he pensat, - Ho escriuís al quin. i
aquí em tens,

Quant t'envies sense dir-te res, veig
tut! la meua vida és tan buida d'
esdeveniments externs, que no se'n pot
què contar. Passo molts dies que amb
mi mateix no em dic altres paraules,
que - bon dia; - Ja tornar a ser a l'hora
de dinar!; - Ah, heu la vet; i tanca
el llum; etc etc. En realitat, una me
retat de caldre hi ha, heu, i esperant
podria en dia més cosa he retardat
encara d'algunes setmanes aquesta
carta. Ja t'he explicat.

Ara parlem de tu. Téu deia que
pensaves matinalment quan arribes al
tenues i examines la vida i demés idem.
El tenues de matinalment arribes. Ho

3

vas poder fer? Era parlava també de
la seva relació amb l'arquitecte deitjans
amb molta il·lusió. Continuar treballant
amb ell? Si és així, després estar en les
necessitats i no després tenir alguna
pena per encapçallar-te pel futur, cosa
excel·lent. Ara, que tampoc després haver
hi estat més. Tenim aquí dalt una
menya de calçeta en la meua de
noia que es passa els dies menjant i
deixant muntanyes, i lent, cada sis
mesos, a tres o quatre hores, una tela
més o menys escazellada que passa a
expressar el cos d'una persona i hi ha
fètica exposició. A vegades, no hi puc
fer més, ni agafa ríbia de que tu
no sigues ella, molt de no estigues
en la seva situació - (no és malaltia!) -
i no puc pintar amb tota tranquil·litat
tat per aquests moments de Déu. Però no
no sabem del que ens és millor, i la
vida no és més que aparentment.
Quan jo veig, però, me malalt i veig
adquirir consciència de la importància
de les meues lesions, veig considerar que
voluntàriament, la meua vida hauria estat

4

francada definitivament i que en cala
venjara a ser, per més o menys temps,
un inútil - a pena un home. No en
va quedar altra voluntat que la
patria. Durant aquests sis anys he
fet versos sense altra intenció que
la de fàcilment treure en la espina que
em sentia dins. Escrivint-los, i ho
dic sinclairament, no aspirava a altra
cosa sino a quedar-me tranquil. Per
per un seguit de circumstàncies, aquests
versos han estat llegits per la persona
literàriament més docta del país - tot
i que vivia a l'estranger, i Carles Ribes
no ha ~~potut~~ fet uns ~~estips~~ estips tan contu-
dents que tallen la respiració. M'és
impossible dir-te literalment les seva
raïses. Tinc només un estudi crític
en extensa, i s'expressa l'entesa per
escriure, però no m'agrada; pot ser
s'hauria perdut de moment, vari-
rent una altra manera i tan-
tura, que ni per un moment
se'n va acordat que podria ser
satisfet fins al punt d'obrirment i
- com tot així s'ha desenvolupat allà -

veia que tots aquests anys que
 tan ens en semblaven ~~tant~~
 ni haviem fet doncs el rendiment
 que era potser la meua feina
 en aquest planeta lamentable. Veia
 que no era un inútil, i que volia
 la meua vida hauria estat més de
 volut ser al meu país que si hagués
 estat un mèdic d'èctric més o
 menys militàritat, més o menys
 equilibrat...

Et la Monstrola et porta he! Almenas,
 si no en porta saire de vesia cap a
 un bon port, no m'ha vedat cap
 més transtorn. Dijous a casa el metje
 intern i jo sóc testimoni de vida.
 Em penso que m'aturarà!

He rebut una carta de la Tieta
Marceta. estic contentíssim que el
 Peys t'ha a ser a Barcelona.
 Ja li escric. L'Helena em diu
 en una carta que m'ha escrit

repetides vegades i en ~~plena~~^{plany} del
vostre silenci. Heu que es Albedós
estan contents de mi.

I més a tot. Records a tot hom
i heu tu una abraçada del

Màrius

Quina gràcia, no deixis de
fer-me missatges que m'ajuden
molt.